

פורים ברחוב אדר

גורע", משנן דין דין כל עוד השפופרת בידו. אבל - הטלפון מהם והלאה.

שיכור אחד נכנס ברגליו, כלומר, ללא ליווי, אל בית מרבים, ושם מטפלים בו בכל הלבביות. מה אפשר להציע לשיכור אם לא כוס יין?

הטלפון השמיע מספר קצוב של צלצולים, ואז, כאילו התייאש מלטלטל את בני משפחת מרבים משמחתם הגואה - החל משמיע צלצול שונה. דן דין סגר את הטלפון בחבטה התלבט עוד רגע אחד אם לערוך ביקור בית אצל מרבים, הגיף את התריס וסגר את החלון. בלילה יהיה שקט, ניחם את עצמו, אבל כנראה שכח משנה שעברה, כי בפורים כל סדרי בראשית נהפכים ברחוב אדר, ואז כמובן אין לדעת באיזו שעה יתחיל הלילה. כך עלה על יצועו ונרדם. אולם אשתו דינה בשום אופן לא הצליחה להרדם - או שהצלילים היו באמת רמים הפעם, או שהיא היתה כעושה, ואפילו כעושה מאד. היא החליטה אפוא לצאת לקניות.

עולם מוזר, הרהרה לעצמה כשדרכו רגליה על מפתן הצרכניה. הדלתות נפתחו מאליהן ואזניה יכלו עתה לקלוט בברור מנגינות מוכרות מאד. גם כאן?? המולת הקונים נתערבבה בהמולת המנגינות. דינה גררה אחריה עגלה ומלאה אותה בלחם, חלב, גבינה, חפיסת סוכר, ביצים ומיץ. בקושי הצליחה עגלתה הריקנית לפלס מעבר בינות העגלות העמוסות מכל הבא ליד. איזו אוירת קניות מטורפת, חיזקה את עצמה דינה, עודה מציבה את עגלתה אחר לקוחה הממתינה לחשבון. זו היתה לא אחרת מן הגברת גילה מרבים. לגילה היו שלוש עגלות ואילו השגיחה בכך דינה - היתה מחכה בקופה אחרת. עשרות של שוקולדים וסוכריות, שפע של בקבוקי יין ובקבוקי שתיה, קופסאות שימורים, סלסלות נצרים - כל אלו גדשו את העגלה האחת. בעגלה השניה היו סדורות מוכנות, לא סלסלות של דברי מאכל, כי אם של סבונים ריחניים. "זה רעיון מקורי", פנתה גילה אל שכנתה לתור, דינה, בהצביעה על סלסלה כזו. עתה, משהרימה גילה את הסלסלה, יכלה דינה לראות בברור את הסבונים שמתחת לצלופן הכחול. "זה דוקא מקורי למשלוח מנות, " חזקה את עצמה גילה, מאחר שלא זכתה לשום חזוק מצד דינה.

"כאן ביתו של מר שמחה מרבים" - כך מורה השלט שעל הדלת, אבל בהתקרב פורים אין צורך בשלט כלל. ברור לכל תושבי השכונה ואף לאלו שמחוצה לה, שכאן דר אדון שמחה מרבים, בעצם, אפשר לחוש בכך כאשר מגיעים אל הרחוב, רחוב אדר, "מנין בוקעות המנגינות העליזות? " שואלים עוברים ושבים שאינם מקומיים, כמובן! אהה! "אלו מבית מרבים " "אצל מרבים", מסביר מי שמסביר, "מפעילים את הרשמקול למן ראש חודש אדר ועד מוצאי פורים דמוקפין. יש הפוגות קלות בשעות הלילה, וגם במקרה שאדון דן דין מתקשר להתלונן".

אדון דן דין גר בקצה הרחוב אולם את המנגינות הוא שומע די בברור, כי אצל מרבים דואגים להרבות בשמחה לא רק בבית פנימה, מעינות השמחה צריכים לפרוץ חוצה. לפעמים, כשדן דין מתקשר, איש אינו מרים את הטלפון בבית מרבים, כי הוא ואשתו גילה וגם שלוש בנותיו - רינה, דיצה וחדוה פשוט לא שומעים את צלצול הטלפון. ראשית, הרעש של הרשמקול מחריש אזנים, חוץ מזה מדי פעם נסחפות האשה והבנות אל חדר הבנות, ושם יוצאות במחול סוער. בו בזמן עומד מר שמחה במרפסת ביתו ומתבונן בעוברים ושבים, מחפש לקוחות לתעשייה שלו -תעשית השמחה.

ובינתיים אוחז דן דין את השפופרת בעצבנות מה, משנן לעצמו שינון אחרון, מה יאמר כשסוף סוף ירימו אצל מרבים, הוא יאמר, שגם בפורים אסור לעבור את הגבול ושמותר לאנשי ירושלים לחטוף איזו תנומה קלה בין שתיים לארבע בפורים דפרזות "כל המוסיף

בבית דין נשלחו המנות באיפוק רב. דן ודינה מוכנים היו ליישם את המצוה ככתבה - שתי מנות לאיש אחד. אולם הבנות, מנוחה ושלוה, הצליחו להוסיף כמה משלוחים "כל המרבה הרי זה משובח" הזכירה מנוחה. ושלוה, בת כתתה של רינה מרבים, נסתה להכניס כמה שינויים באוירה אולם נתקלה קצת בסרוב.

גילה החלה מניחה על הדלפק ערמות של מוצרים. אגב כך ספרה לדינה, שהיא מאד לחוצה בזמן וכמובן "גם מאד עייפה", בשלושת הלילות האחרונים הלכה לישון באישון לילה. "הי-הי, להכין שלוש תחפושות אין זו משימה קלה במיוחד" דינה הנהנה (בהבנה?). היא גם ידעה, שגילה, שכנתה ברחוב אדר, מכינה דוקא ארבע תחפושות. מי אינו זוכר שגילה מגיעה לקריאת המגילה מחופשת גם בליל פורים וכמובן גם ביום? אחרון המוצרים בעגלתה היה מסכת ענק של חיה בלתי מזוהה, ודינה רק יכלה לנחש שזה בעבור אדון מרבים בכבודו ובעצמו.

דינה שבה לביתה נושאת בידה את המוצרים שקנתה. המנגינות המשיכו להתהלך ברחוב אולם אף אחד לא נסחף בבית דין. מנוחה למדה למבחן, שלוחה רקמה פרח במפית, ואמא דין מרקה חלון. עולם כמנהגו נוהג. "יום אחד פורים אינו מספיק?" אמרה בקרירות אמא - דין, כאשר חבורת נערים עליזה התדפקה על דלתה בשירה סוערת לצורך גביית כסף בעבור צדקה. גם הם, מן הסתם, לא ראו נחת (ובוודאי לא יין) מן הביקור, אבל ברחוב אדר יש עוד אנשים, ולמזלם, אחד מהם הוא שמחה מרבים, שקבל אותם בסבר פנים שוחקות, במאכל, במשקה, בניגון, בריקוד ובמילה דבדחות. רינה, דיצה וחדוה מרבים היו עסוקות אותה העת בקשירת אחת עשרה בובות על חבל. זוהי מסורת עתיקת יומין בבית מרבים, לתלות את המן ועשרת בניו בפתח הדירה מעת לעת, למען ישמעו, יראו ויצחקו. גילה גיהצה את התחפושות גיהוץ אחרון, והמשפחה הלכה להתלבש. אבא מרבים הוציא את החצוצרה הקטנה לצורך הכאת המן, ומשפחת מרבים העליזה צעדה אל קריאת המגילה.

בבית דין לבשו בגדי שבת, מנוחה ושלוה כבר מזמן נטשו את התחפושות שמעולם לא היתה מצליחה

להשתלב באוירה הלא פורימית ששררה בבית דין. דן שקל בכובד ראש, היכן לשמוע מגילה אמנם הוא מן הקבועים בבית הכנסת "הר ברוך" (שזה, אגב, בית הכנסת שבו שומע אדון מרבים מגילה), אבל בפורים הוא פשוט לא נהנה להתפלל שם. כל ההכאות הממושכות בהמן נראות לו מיגעות וחסרות טעם, על כן ילך הערב אל בית כנסת אחר. מחר יקום עם שחר (במקרה שיצליח להרדם בלילה חרף ההמולה שתהיה ברחוב אדר), הוא יתפלל במנין הוטיקין, בתקוה שמסורת ההכאה הממושכת את המן לא חדרה גם לשם ביום הפורים.

אחר קריאת המגילה, קוימה מצות משלוח מנות בבית דין, ואז נותר זמן רב עד לסעודה. מנוחה ושלוה יכלו לצפות מהמרפסת בהמולת הרחוב. דן ודינה פרשו למנוחת צהרים מסורתית, שאין לותר עליה - בה בשעה שבבית מרבים קיימו "וכל המרבה הרי זה משובח". אפילו משפחת דין זכתה במשלוח מנות ממרבים (בין שתיים לארבע, איזו חוצפה!). גברת דין היתה מוכנה שיפצו אותה בסלסלת סבונים על שנת הליל הרצוצה שהעבירה ברחוב אדר, אבל אלו כנראה לא היו מיועדים לשכנים רחוקים מרחוב אדר.

סעודת הפורים נאכלה בבית דין בזמנה המיועד, ללא שינויים בלתי צפויים. כשירד הלילה, יצא אדון דן דין לתפילת ערבית בזמנה, וכששב הימנה, נתקל בכמה מכוניות צופרות ברחוב אדר. הן עמדו כולן ליד בית מרבים, מחכות שיתירו להן לעבור. באמצע הרחוב התנדנדו כמנין שכורים, ששרו ושרו בקול רם וכבר כמעט בלי מנגינה. באוירה הפורימית חיכו הנהגים בסבלנות, ואפילו חייכו למראה הריקוד המוזר.

רק אדון דין היה סר וזעף, וכמובן - הגיב בחומרה אלא שאחד מן הנהגים, שהכיר גם את שמחה מרבים וגם את דן דין, אותם ואת אופיים - פתח חלון, הציץ החוצה ואמר: "הי דן, לא קרה שום דבר, אין מה לכעוס!"

"אבל אי אפשר לעבור!" נתקצף דן.

"ידידי, לא נורא. לכל היותר, נעבור ברגלינו בשביל"

"שביל? אין כאן שום שביל!"

"מה אתה סח? אין כאן שביל? אינך מעודכן? בכל

מקום בעולם ישנו שביל הזהב"

**פורים
ברחוב
אדר
עבודות**

הכותרת

* "פורים ברחוב אדר" - איזו אוירה מצטיירת על פי כותרת זו?

תארו כיצד נראה פורים ברחוב אדר, לפי דעתכם.

קראו את הסיפור.

הדמויות

* הדמויות בסיפור נחלקות לשני משפחות. מיינו:

משפחה א' _____

משפחה ב' _____

* **שם - מסמל מהות** לא לחינם נבחרו השמות המסוימים לבני אותן משפחות. הסביר מדוע.

האוירה הכללית בבית כל משפחה - שונה מאד. תארו את האוירה בבית כל משפחה, העזרו במילים הבאות:
שגרה, קרירות, עליצות, כובד ראש, המולה, חומרה, הסחפות, לבביות.

לאיזו משפחה ולאיזו אוירה שייך כל ביטוי מהביטויים הבאים? שייכו והסבירו כל ביטוי:

עולם כמנהגו נוהג _____

(נהפכים) סדרי בראשית _____

* **האוירה הכללית** מורכבת מפרטים שונים. השוו בין שתי המשפחות :

• בקולות הנשמעים בבית _____

• במראות הנראים בבית _____

• בעגלת הקניות _____

• בקיום מצוות הפורים:

מקרא מגילה _____

משלוח מנות _____

משתה וסעודת פורים _____

• בהכנסת האורחים:

שיכורים _____

נערים האוספים כספי צדקה _____

- בתלבושת בעת קריאת המגילה
- בקיום מנהגי פורים :
תחפושות _____
הכאת המן _____

הניגוד החריף בין הדמויות מביא לעימות ביניהם

נקודות החיכוך שבין המשפחות - מתבטאות בכמה סיטואציות, פרטו:

* הקולות במשפחת _____ מפריעים למשפחת _____ מהי תגובתם?

* שתי עגלות הקניות השונות - כיצד מתיחסת כל גברת לזולתה?

* הכאת המן של אדון _____ מפריעה ל _____ מהי תגובתו?

למרות העימות בין הדמויות, עימות סמלי ומעשי כאחד, יש נקודת התקרבות ביניהם מהי?

זהו אכן אחד מטעמי מצות משלוח מנות – "להרבות אחוה בין איש לרעהו"

פשרה

הסיפור חותר לכל אורכו לקראת מסר מסוים

* חשבו: באיזו משפחה "תומכת" הסופרת? _____

האם היא מביעה התנגדות כלפי המשפחה האחרת? _____

שימו לב: למרות הזדהותה עם משפחת "מרבים", היא מרבה להעיר גם כלפיהם "בין השיטין" - בין השורות

ובינות למילים יש ביקורת מרומזת מדוע? _____

הדגימו _____

* חוו דעתכם - איזו משפחה נראית מאושרת יותר? _____

* הסופרת חותרת לקראת מסר מסוים מהו? העזרו בשאלות הבאות וסכמו אח "כ את המסר:

האם יכול כל אדם לכפות את סגנונו על הזולת?

כיצד צריך אדם להתיחס לסגנון זולתו, המנוגד לסגנונו - הוא?

איך אפשר לחיות בשלום גם כשיש ניגודים בולטים

מסקנה!

אכן, חשוב מאוד למצוא דרך ביניים, פשרה מקובלת על שני הצדדים. בעזרת תכונות אופי כמו סובלנות ואדיבות, ובשיתוף מידות טובות כמו סבלנות, ויתור והבלגה - אפשר ללכת לאחד לקראת השני, וליצור שיתוף גם כשיש הבדלי אופי בולטים

האם ידוע לכם כינוי נוסף לפשרה, לדרך האמצע? _____

קראו שוב את סוף הסיפור. המילים האחרונות הן התשובה לשאלה הקודמת!

* הציעו רעיון, כיצד יוכלו שני המשפחות להגיע לפשרות בנקודות החיכוך.

חשבו על עוד מצבים (או מקרים שנחתם בהם) בהם הליכה בדרך האמצע, ונקיטת פשרה - היטיבו והיו שביל של זהב.